

klad položen v letních kursech, stipendia v kolejích a na univerzitách, výměna významné theologické literatury. V r. 1937 má být kongres v Anglii. V r. 1936 v Manille na Filipínách pro Daleký východ.

2. Je třeba propagace. Večlenit nové skupiny. Methody budou jiné než na počátku Svazu před 30 lety. Tehdy pěstována více kritika. Dnes třeba práce pozitivně konstruktivní.

3. Dále je třeba jasných myšlenek a pevných směrnic. Proto důraz na theologickém studiu a školení. Pokus se školou letní (14denní). Ideálem je však škola trvalá, aby nastala výměna myšlenek a theologie byla duchovní vůdkyní. Dnes je doba kritická. Obzory se tmí. Staří odpůrci svobodného křesťanství se zdvihají a chápou se nových zbraní. Dnes blednou i v samém svobodném křesťanství mnohé ideály, kdysi jasně zářící. Proti tomu nepostačí jen organizace a kongresy. Také organizace je třeba, ale ještě více vnitřní duchovní moci. Doba volá! Úkoly Svazu nesplníme my v dnešní generaci. Bude potřeba mládeže, budoucích generací. Svaz dbá o mládež. Její kancelář v Leydenu přeměněna na permanentní. Není důvodu k pesimismu přes všechny krisi dneška. Třeba mít důvěru ve vlastní přičinění — a v Boha, jenž i svobodným křesťanstvím chce světu mnoho říci. Chce využít našeho díla pro své křesťanství. *Spisar.*

ZE SVĚTOVÉHO SVAZU SVOBODNÝCH CÍRKVÍ.

*Poselství faráře Alfreda Halla,
nově zvoleného předsedy Světového svazu pro svobodné
křesťanství a svobodu náboženskou.*

Mou první povinností jest, abych poděkoval za čest, kterou mi prokázali zástupcové kodaňského kongresu tím, že mě zvolili předsedou našeho Světového svazu.

Rozumí se, že jsem v uplynulých týdnech promýšlel cíle, jež nás pojí, a uvažoval o vyhlídkách, jež se nám naskytují.

Přináležíme různým národům a získali jsme různé zkušenosti, ale všichni jsme přišli k víře, že Bůh chce nám v přítomné době svým Slovem zjevití více světla a pravdy a že máme proto být připraveni toto světlo hledatí a snažití se o ušlechtlejší formy životní.

Na jednu skutečnost bych však co nejdůrazněji upozornil, že totiž tvoříme Svaz a ne pouze konferenci.

Jsmo zde pro něco vyššího, než abychom vykonali jenom po třech letech vždy nějakou schůzi. Kongres v Kodani ukázal nejen naši jednotnou víru, nýbrž i možnost další trvalé společné práce. Byl inspirací, jež nesmí nikdy se ztrácet. Osvobodil nás

jednou provždy od každého omezeného místního pojetí našeho poslání. Všichni, kdož pochopili jeho ducha, cítili, že poukazoval nejen na minulou, úspěšně vykonanou práci, nýbrž na nový útok a počín. Poskytl nám velkou a dalekosáhlou možnost. Proto spoléhám na to, že v příštích třech letech až do příštího kongresu budeme ze všech sil usilovati o to, aby jednotliví členové církvi a skupin si uvědomili, že jsou členy velkého bratrstva, které má uskutečnit velký úkol. Zvláště je třeba, aby ti, kdo pracují odloučení, věděli, že nejsou členy pouze své místní církve nebo církevní skupiny uprostřed svého národa, nýbrž že pří náležejí ke hnutí, jež obepíná celý svět a které čítá miliony členů.

Pomněme často svých bratří ve všech zemích, již snaží se klaněti Bohu v duchu a pravdě a těšiti se ze své svobody jako synové boží. Tam, kde se modlíme vždy v neděli společně s bratřími, jež jsou nám blízcí, budeme vzpomínati i těch, jež jsou daleko od nás a kteří se s námi jako naši duchovně příbuzní sklánějí před jedním Bohem a Otcem. Vzpomínejme na sebe vzájemně na modlitbách a děkujme Bohu pro bratry, kteří jsou s námi jednoho ducha.

Některé své úkoly mějme zřetelně v paměti!

Předně, že jako dítky jednoho Otce máme se snažiti ze všech svých sil pěstovati mír a blahovolné smýšlení v lidstvu a potírati válku. To je nejvznešenější úkol dneška. Nic nemá smyslu, nebude-li zachován mír. Bude-li zabezpečen, vyvstane lepší pokolení, než jaké znal dosavadní svět.

Druhý úkol jest, abychom pěstovali svobodu, zvláště náboženskou, jsouce pamětlivi, že odměnou svobody je trvalá bdělost. Ta vyžaduje od nás co největší oddanosti. Máme ukázati světu, že lidé svobodného ducha a svobodné volby světu prokáží službu, jež vyrovná se té, která byla vykonána autoritě z poslušnosti. Náš Svaz, jenž je svobodné bratrstvo, vyžaduje úplnou a hluboce vážnou duchovní oddanost, a jestliže tuto projevíme, přispějeme nemálo k tomu, aby lidstvo bylo vysvobozeno a vykoupeno. Máme míti víru, nejen proto, že víra shoduje se s pravdou, jak vyznáváme, ale protože jsme přesvědčení, že víra stvoří lepší typ lidí a osvobodí svět od dřívějších theologických omezeností, zděděné nenávisti a společenského bezpráví, že vytvoří svět, v němž každý nalezne svou, Bohem chtěnou možnost, aby mohl žíti podle ducha Kristova.

Zaručme se, že budeme bez oddechu hledat pravdu, snažit se o zdokonalení celého lidstva a o opravdovost v úctě a poslušnosti vůči boží vůli. Budoucnost bude naše, budeme-li chtít. Jděmež s důvěrou vpřed, neboť nejsme sami. Naše důvěra, naše pomoc, náš pramen a cíl jest — Bůh.

S přátelskými pozdravy všem

Alfred Hall.
Přel. A. Spisar.